

VLADO P. POROBIĆ, dipl. inž. agronomije

Iznenada i prerano — 4. januara 1989. — ugasio se život jednog od čelnika agronomске struke, a posebno zaštite bilja, angažovanog društveno-političkog radnika, a nadasve dobrog čovjeka, divnog prijatelja i druga — Vlada Porobića.

Pokojni Vlado rođen je 28. oktobra 1921. u Herceg-Novom, u poznatoj i čestitoj porodici Porobića. Osnovnu školu i niže razrede gimnazije završio je u rodnom gradu, a više razrede u Cetinju. Maturirao je u Banja Luci. Diplomirao je na Poljoprivrednom fakultetu u Zemunu 1951. godine. Cijenjen je kao primjeran đak i student.

Poslije završenih studija postavljen je, 1951. godine, za poljoprivrednog referenta hercegnovske opštine, odakle je iduće godine premješten na istu dužnost u Kotor. U toku 1954. godine prelazi na rad u Poljoprivrednu stanicu Bokokotorskog sreza u Kotoru, a 1956. postavljen je za upravnika Stanice za zaštitu bilja u Kotoru, nakon završene specijalizacije iz ove oblasti. Uskoro se, nažalost, ta stanica ukida i pok. Vlado prelazi, kao referent za zaštitu bilja Bokokotorske opštine, u Narodni odbor sreza Cetinje, sa sjedištem u Kotoru, gdje je kasnije postavljen za poljoprivrednog inspektora. Godine 1960. prelazi na rad u novoformiranu Stanicu za zaštitu bilja u Kotoru u svojstvu upravnika, a već je krajem iste godine postavljen za direktora Poljoprivrednog dobra »Mrčevo polje« u izgradnji.

Još se u ranoj mladosti pok. Vlado opredijelio za napredni pokret. Kao đak cetinjske gimnazije postaje, 1938. član SKOJ-a. Na početku ustanka crnogorskog naroda 13. jula je uhapšen i odveden u Albaniju, u logor Preza. Krajem 1941. pušten je iz logora i odmah se pridružio narodno-oslobodilačkom pokretu. U januaru 1942. ponovo je uhapšen i interniran na ostrvo Mamulu, gdje je ostao sve do kapitulacije Italije. Do maja 1944. godine radi za NOP, a onda prelazi u ilegalnost, sve do oslobođenja, kao sekretar Sreskog komiteta SKOJ-a.

Poslije rata je, sve do svoje smrti, predano i s osobitom ljubavlju obavljao brojne društveno-političke i stručne obaveze. Bio je u više navrata član opštinskog komiteta KPJ, odnosno SKJ Kotora i Herceg-Novog, poslanik i delegat u Skupštini Crne Gore, predsjednik Opštinskog odbora SUBNOR-a, član Predsjedništva Republičkog odbora SUBNOR-a.

Za direktora Komunalnog preduzeća u Herceg-Novom izabran je 1968. godine i na toj dužnosti ostaje do marta 1976. Potom je, do 1979. bio delegat Društveno-političkog vijeća Skupštine SR Crne Gore. Penzionisan je juna 1980.

Za aktivno učešće u NOP-u i nesebično zalaganje u izgradnji zemlje dodijeljeni su mu brojni ordeni i visoka društvena priznanja.

Vlado Porobić pripadao je onoj generaciji mladih ljudi, koja je izdržala sve ratne teškoće i spremno prihvatila naporni rad na obnovi i izgradnji svoje zemlje, oduševljeno uvodeći savremene mjere u ratom opustošenoj poljoprivredi. Kao stručnjak za zaštitu bilja, koja mu je, i onda kad je obavljao druge dužnosti, ostala omiljena preokupacija, pokojni Vlado je nastojao da suzbijanje biljnih bolesti i štetočina približi poljoprivrednicima. Pri tome je, kao i inače u životu, bio neposredan u ophođenju, prislan u odnosima sa ljudima, a iznad svega otvoren i uporan. Hrabro je kritikovao ne male slabosti u struci i društvu, što je još više doprinijelo njegovom i inače velikom ugledu i popularnosti.

Druga Vlada nema više među živima, ali ostao je njegov blistavi duh i trag u oblasti poljoprivrede i društvenih djelatnosti, kao i u svim drugim poslovima, kojima se bavio, a ostavio je i drage uspomene, ne samo kod svojih kolega, nego i kod širokog kruga ljudi, sa kojima se sretao, a posebno prijatelja i poznanika.

Pamtićemo sa dubokim poštovanjem i zahvalnošću svijetli lik stradalnika i revolucionara, plemenitog i skromnog čovjeka, predanog radnika i dragog druga i prijatelja dipl. inž. Vlada Porobića.

Dimitrije Kosać, dipl. inž.

VELIZAR-LAZO JAUKOVIĆ, dipl. inž.

Na beogradskoj klinici je 24. avgusta 1989. godine, poslije kraće bolesti, preminuo cijenjeni kolega i poštovani drug Velizar-Lazo Jauković, diplomirani inženjer šumarstva, zamjenik generalnog direktora preduzeća »Drvoimpex« — Titograd.

Pokojni Lazo rođen je u Pridvorici kod Šavnika 1926. u poznatoj kući Jaukovića. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Šavniku, Zabljaku i Nikšiću, a šumarski fakultet — šumsko-industrijski odsjek, u Beogradu 1953. Na istom fakultetu apsolvirao je kasnije i postdiplomske studije iz oblasti organizacije proizvodnje u drvnoj industriji.

U danima školovanja i studija, u periodu obnove i izgradnje zemlje, Lazo je, sa mladom generacijom kojoj je pripadao, ulagao svoju mladost, svoju ljubav i radni elan, na podizanju porušene zemlje. A onda stasao i stao u prve redove novih stručnih kadrova pred kojima su stajali ogromni i odgovorni zadaci.

Prvo radno mjesto, nakon završenog školovanja dobio je u šumsko-industrijskom kombinatu »Velimir Jakić« u Pljevljima, gdje je raspoređen na dužnosti tehničkog direktora.

U nedostatku visoko-stručnog kadra drug Lazo je, u tom preduzeću, organizovao i radio sve poslove: od izgradnje šumskih puteva i racionalizacije poslova u šumarstvu, do osavremenjavanja postojećih i uvođenje novih tehnoloških procesa u preradi drveta.

Sa puno elana radio je na podizanju pogona sa većim stepenom finalizacije drveta, čime je ovaj Kombinat, uz raspolaganje solidnom sirovinском bazom izgradio adekvatnu preradivačku industriju.

Kao izvanredan aktivista na privrednim, ali naporedo i društveno-političkim poslovima, ubrzo je imenovan za generalnog direktora Kombinata »Velimir Jakić«.

Sa novostečenim iskustvom i postignutim uspjesima u radu on ide dalje, kao neumorni istraživač i neimar na uvođenju novih pogona sa kompleksnim korišćenjem drvne mase na bazi otpadaka i sitnih sortimenata. Naporedo sa tim okuplja timove stručnog kadra, koji uspješno ovladava proizvodnjom i automatskim procesima prerade, čime »Velimir Jakić« stupa na scenu uglednih privrednih subjekata, priznat u poslovnim krugovima zemlje i svijeta.

Za devet godina predanog i produktivnog rada u Pljevljima kao kreator i organizator, cjelokupne poslovne aktivnosti, izvrstan stručnjak, inženjer na djelu, u praksi je dokazao koliki je doprinos na društvenom polju rada moguće dati, kada čovjek čitavog sebe uloži na ispunjenju viših ciljeva jednog humanog, čovjeka dostojnog, rada.

Nakon odlaska iz Pljevalja, 1962. pokojni Lazo zasniva radni odnos u »Drvoimpexu« — Titograd, gdje na dužnosti zamjenika generalnog direktora, predano radi punih 27 godina, sve do dana kada ga je podmukla bolest, za uvijek, otrgla od nas.

I na ovim poslovima, kao i ranije, kroz čitavi svoj radni vijek, on se dokazivao kao već poznat stručnjak i privrednik i na proizvodno-tehnološkim i na komercijalno-ekonomskim poslovima i zadacima.

On je divan primjer radnog čovjeka koji je, bezrezervno, svoje bogato znanje i iskustvo posvetio interesima društva i napretka. Zapažen kao takav, on je veoma često, gdje se tražila stručnost, savjesnost i objektivnost, bio angažovan na raznim projektima, u stručnim komisijama — odborima i udruženjima, i na nivou republičkih i na nivou saveznih organa.

Kao dugogodišnji radnik i rukovodilac, neizmjereno je doprinio uspjehu i ugledu kuće »Drvoimpex«. Mnogi poslovni rezultati koje je ova firma postigla u zemlji i inostranstvu, vezani su za njegovo stvaralaštvo, njegovu istrajnost u poslu, njegovu snažnu ličnost.

Do posljednjeg časa svog života ispoljavao je fenomenalnu energiju za stvaranje, hvatanje u koštac sa svim životnim iskušenjima. Inicirao je dogovor i saradnju, radovao se onom što je stvoreno ljudskim radom i pošteno se odnosio prema društvenim tekovinama.

Sve te divne osobine čovjeka i druga donijele su drugu Lazu veliki ugled i poštovanje u širokom krugu poznanika, a posebno u struci, među kolegama i saradnicima.

Godinama je predstavljao Crnu Goru u Udruženju drvne industrije i šumarstva Jugoslavije.

Proglašen je za zaslužnog člana Saveza inženjera i tehničara šumarstva i drvne industrije.

Za veliki doprinos koji je dao na razvoju šumarske struke, na polju privrednih djelatnosti, za cjelokupan priznati rad, dobio je brojna, zaslužena stručna i društvena priznanja, među kojima i Orden rada sa zlatnim vijencem.

Lazov lik čovjeka i druga pamtiće dugo svako ko se sa njim sretao.

Principijelan i strog do kritičnosti u životu i radu, skroman i druželjubiv, pošten i nesebičan, ponosan i dostojanstven, pun razumijevanja za ljude i njihove životne sudbine.

Te, duboko ljudske vrline Lazo je ponio kao nasljeđe iz kuće gdje je ponikao, a kasnije ih, kroz jedan teški i naporni život, kroz oskudicu i siromaštvo u mladosti i mnoga samoodricanja u društvenoj stvarnosti dograđivao.

Smrt našeg uvaženog kolege i saradnika, ostavila je nena-doknadivu prazninu u crnogorskoj struci iz oblasti šumarstva i drvne industrije, u privrednim krugovima republike i zemlje, i trajan gubitak među kolegama, prijateljima i drugovima.

Slava i hvala drugu inž. Lazu Jaukoviću.

Inž. Dragiša Medenica

SVETOZAR V. MIJUŠKOVIĆ

Poslije teške bolesti u Titogradu je, 2. marta, 1989, umro naš dragi kolega, poljoprivredni tehničar Svetozar V. Mijušković. Sahranjen je u porodičnoj grobnici u Poviji. Prerano nas je napustio čovjek koga su krasile ne samo izvanredne radne sposobnosti, nego, iznad svega, najljepše ljudske vrline.

Pokojni Sveto rođen je 20. februara 1924. u selu Kunak kod Nikšića. Poslije završetka niže gimnazije upisao se i u Valjevu završio srednju poljoprivrednu školu. Završio je i školu rezervnih vojnih starješina. Imao je čin kapetana prve klase. Pripadao je generaciji prvih poslijeratnih poljoprivrednih kadrova, koji su ponijeli teret obnove i razvoja razorene i zaostale poljoprivrede.

Po završenoj školi odlazi u Vrbas i uskoro dobija mjesto tehničkog direktora Poljoprivrednog dobra »Telečka«, a potom postaje i direktor tog dobra. Kasnije prelazi na dužnost upravnika uprave u Poljoprivrednom dobru »Sava Kovačević« u Vrbasu.

U Titograd prelazi 1969. kao šef Predstavništva »Agrovojvodine« iz Novog Sada, odnosno OUR-a »Agrokoop«. Na toj dužnosti ostaje do 1987, kada postaje savjetnik u istom Predstavništvu.

Na svim poslovima odlikovao se savjesnošću i pregalaštvom, a u odnosu sa ljudima svojom urođenom prisnošću. Od kada je došao u Crnu Goru najviše se bavio sjemenarstvom, obezbjeđenjem sredstava za zaštitu bilja i komercijalnim poslovima. Pri tome je sa mnogo uspjeha uspostavio saradnju sa skoro svim poljoprivrednim organizacijama u Crnoj Gori, poljoprivrednim stručnjacima i brojnim zemljoradnicima. Svoj uspjeh u poslu postizao je ne samo stručnošću kojom ga je obavljao, nego i uvijek ispoljenom spremnošću da svakome izađe u susret. Uvijek strpljiv, pažljiv i druželjubiv, stekao je veliki broj prijatelja, koji su njegov nestanak iskreno ožalili.

Iako je rano otišao, pok. Sveto ostavio je vidan trag u svojoj struci. Kao časnog čovjeka, dobrog prijatelja i kolege, svi oni koji su sa njim saradivali ili su se družili, zadržaće ga u trajnoj uspomeni.

Slava i hvala dragom kolegi i prijatelju drugu Svetu Mijuškoviću.

Ljubo Pavićević